

آینه

یادداشت: «فساد تاریخی بانکی»؛ محمدصادق جان‌صفت

در شرایطی که پول مردم توسط دستورات دولتی حراج می‌شود و قیمت واقعی آن دریافت نمی‌شود، معلوم است که قدرتمندان و کسانی که به‌مدیران شبکه بانکی نزدیک‌ترند و به هر دلیل دستشان به پول مردم می‌رسد به این پول‌ها می‌رسند و از پرداخت آن اجتناب می‌کنند برای آشنایی بیشتر کافی است به عنینت توجه کنیم نرخ سود بانکی برای سپرده‌گذاران در سال ۱۳۹۱ که توسط رییس دولت وقت و با دستور اکید کاهش پیدا کرده بود حدود ۱۲ درصد برای یک سال بود. در همان سال نرخ تورم ۴۰ درصد بود تفاوت میان نرخ سود سپرده ۱۲ درصد تا ۴۰ درصد به معنای سود ۲۳۰ درصدی برای کسانی است که به سپرده‌های ارزان مردم دسترسی داشتند. این گیرندگان پول، نیک می‌دانستند که اگر جریمه دیرکرد ۱۰ درصدی هم شامل آنها شود، در سال ۱۳۹۲ که نرخ تورم ۳۲ درصد بود است، باز هم سود می‌برند. در این فضا و محاسبات و در شرایطی که بانک‌ها نمی‌توانستند از دستورات دولت سرپیچی کنند انواع فساد پدیدار می‌شود. یک فساد این است که بدهکاران بانکی پول مردم را پس نمی‌دهند و با آن پول فعالیت‌های اقتصادی می‌کنند. یک فساد این است که برخی وسوسه‌ها را به جان مدیران بانکی می‌ریزند و دست دل آنها را برای عدول از قانون می‌رزانند و فساد سوم این است که جرات شفاف‌گری کامل از حکومت را می‌گیرند عدم افشای کامل نام و شرح فساد ۸۲ هزار میلیارد تومانی از طرف هر نهادهی که باشد جرات بدهکاران را بیشتر می‌کند و دستمایه بازی‌های سیاسی می‌شود. فساد بانکی را باید از ریشه خشک‌داد که آن لغو همه دستورات اداری و آزادسازی فعالیت‌های بانکی و نرخ سود است.

یادداشت: «فضای شبکه بانکی از رقابت به انحصار تبدیل شد»

باید قبول کرد که دولت قبل در هشت سال پول‌های ارزان را بدون برنامه‌ریزی دقیق خرج کرده و حالا بانک‌ها با جبر زمانه مجبور شده‌اند که به هر طریقی چون نرخ سود بانکی بالا، خزانه را پرتر کنند اما نکته‌ای که در این نوشتار قابل‌توجه است، نوع رفتار بانک‌ها و بانک مرکزی در تعیین نرخ سود بانکی است. بانک مرکزی به‌عنوان سیاست‌گذار اصلی بازار پولی کشور باید تنها مرجع اعلام نرخ‌های بهره باشد. این جزو وظایف ذاتی بانک مرکزی است ولی در یک‌ماه گذشته این رویه تغییر کرده و بانک‌ها برای بانک مرکزی نسخه پیچیده‌اند و بانک مرکزی به‌عنوان پیمانکار بانک‌ها شده است. از سوی دیگر، تثبیت نرخ‌خرد در شبکه بانکی برای سود سپرده بانکی و آزادبودن نرخ تسهیلات بانکی موجب شده بانک‌ها در نهایت از فرمول جدید زلفائی نبینند و بانک مرکزی با همراهی نامحسوس خود چراغ سبز برای بازبودن سقف نرخ سود تسهیلات بانکی نشان داده است.

کیمیا

رهبانقلاب صراحتا گفتند در جزییات مذاکرات دخالت نمی‌کنند

مسوولان دولتی و حامیان آنها باید پاسخگوی عملکرد خود در مذاکرات هسته‌ای باشند وبسیات رنجابو با انتشار این مطلب نوشت:
.. رهبر انقلاب تنها چهارروز قبل از توافق ژنو در جمع بسیجیان سراسر کشور در مصالای تهران، ضمن تاکید بر حمایت خود از «همه دولت‌ها» گفتند در «جزییات مذاکرات» دخالتی ندارند.
یادآور می‌شود رهبر معظم انقلاب دیروز نیز در بازدید از نمایشگاه دستاوردهای هوافضای سپاه فرمودند «من همواره طرفدار ابتکار در سیاست خارجی و مذاکره بوده و هستم و توصیه همیشگی من به مسوولان این بوده که در سیاست خارجی و مبادلات بین‌المللی هرچه تلاش و ابتکار وجود دارد به کار ببندند اما نباید نیازمندی‌های کشور و برخی مسائل همچون تحریم‌ها، به بایده گره زده شود، با این حال رسانه‌های زنجیری‌ای زرد، بخش اول همین بیانات را در تیرها بر جسته کرده و بخش دوم را کتمان کردند! گفتن نمی از حقیقت و کتمان نمی از آن، یکی از شیوه‌های تحریف است که به وفور در رسانه‌های زنجیری‌ای مشاهده می‌شود؛ نظیر گفتن «لاله» و حذف «لا اله الا الله»!

بحث امروز

سر مقاله: «به عمل کار بر آید...» مهدی محمدی

سختان آقای دکتر روحانی در سازمان انرژی اتمی بیش از آنکه فرخیش باشند، ناامیدکننده بوده نه به این دلیل که آنچه ایشان گفت سخنان نارستنی است بلکه از این رو که نتجین است که نیازمند تحافظ کردن این سختان در عملکرد خویش استی که خود حسن روحانی است. درست این بود که آقای روحانی قبل از سوم آذر ۹۲ یعنی قبل از انعقاد توافق ژنو، آقای ظریف را صدا می‌کرد و همین منبر را برای او می‌رفت. مخاطب بسیاری از آنچه روحانی گفت، قسبل از هر کس محمدجواد ظریف و تیم مذاکره‌کننده او است و می‌زانی که باید با آن مژه‌ها راستنی این سختان را سنجید؛ توافق ژنو ازست. جالب‌تر از همه آن بود که آقای دکتر روحانی گفت، ایران زیر بار آبرایتاد هسته‌ای نمی‌رود. آبرایتاد هسته‌ای یعنی چه؟. توافق ژنو می‌پذیرد ایران در طول اجرای گام‌نهایی یک استنسانست و از حقوقی که دیگران از او به‌رمند هستند، محروم خواهد بود. توافق نهایی هم در اصل کاری نمی‌کند جز اینکه میزان این محدودیت‌ها را تعریف کند. این دقیقا همان آبرایتاد هسته‌ای است که روحانی می‌گوید دولتش هرگز زیر بار آن نخواهد رفت. نکات دیگری هم البته وجود دارد. مثلا آقای رییس‌جمهور گفته است تهدید و تحریم علیه ملت ایران کار گر نخواهد بود. حال این پرشش مطرح می‌شود که پس چرا از ترس تحریم‌ها به یک توافق بد در ژنو رضایت داده‌شد؟

توافق «ژنو»، پنج‌ماهه شد و تنها یک‌ماه دیگر به پایانش مانده است. این ضرب‌الاجل را مذاکره‌کنندگان ایرانی و نمایندگان شش کشور دیگر هم می‌دانند، از همین‌روست که در نوبت چهارم در وین دور هم جمع شده‌اند تا برای یک‌ماه آینده برنامه‌ریزی کنند.

مذاکراتی که از امروز در وین آغاز می‌شود، با چند احتمال زیر پیش خواهد رفت؛ در خوش‌بینانه‌ترین حالت، مکتوب‌کردن پیش‌نویس توافق نهایی آغاز می‌شود و مذاکره در نقطه‌ای برای کسب تکلیف از پایتخت‌ها قطع می‌شود، یا آنکه توافق «ژنو» به مدت چندماه تمدید می‌شود. بدبینانه‌ترین حالت اما قطع مذاکرات و از سرگیری تحریم‌ها و روابط غیردوستانه است. توافق «ژنو»، تنفسی اگرچه کوتاه به دیپلماسی و اقتصاد ایران داد که می‌تواند با اجماع داخلی و البته رفتاری از سر تعقل در جامعه بین‌الملل و نمایندگان غربی آنها در کشورهای ۱+۵، به توافقی درازمدت‌تر منجر شود. اما مساله مهم اینجااست که طرف ایرانی چقدر به مذاکره‌کنندگان خود اختیار داده و خطوط قرمز را به چه میزانی محدود کرده است. پاسخی که شاید بعد از مذاکرات یا حتی گذر زمان بتوان به آن پاسخ دهد.

روزشمار پایان توافق

توافق «ژنو»، نوامبر ۲۰۱۳ (آذر ۹۲) در ششی سرد در شهری ارام، انجام گرفت، سه دور مذاکره فشرده و چند دور مذاکره کارشناسی، اهمیت کار را آنقدر بالا برد که وزاری خارجه کشورهای ۵+۱ به «ژنو» بایبند تا شاید بر کلمه‌ای از متن توافق، تأثیر بگذارند و نهایتا در قلاب عکس تاریخی این توافق جای بگیرند؛ بعد از ۱۰ سال مذاکره بی‌ثمر، اولین توافق با دولت تازه بر سر کارآمده تهران، در مورد فعالیت هسته‌ای‌اش. خیلی‌ها دوست دارند که تاریخ را تحریف کنند، خیلی‌ها دوست دارند که تاریخ را آنگونه که منافعشان اقتضا می‌کند بپوشند و مذاکره برای مذاکره در دوره‌های پیش را به آرمان‌های بزرگ گره بزنند، اما زمان فانی خوبی خواهد بود. روزهای گذشته، آنها بارها عرض اندام کرده‌اند.

توافق «ژنو» اقدامات داوطلبانه‌ای را به مدت شش‌ماه برای تهران و کشورهای ۵+۱ در نظر گرفت. دو طرف تلاش کرده‌اند تا نشان دهند که به تعهداتشان پایبند هستند، اما مواردی هم هست که فضا را شگفت‌کننده می‌کند. در مورد لابی اسرائیل و کفایت که در آمریکا حامی منافع اسرائیل هستند، قرار دارد. پررنگ‌بودن نقش این رژیم در منطقه را می‌توان از سفرهای متعدد مذاکره‌کننده ارشد هسته‌ای دولت آمریکا بعد از هر دور مذاکره هسته‌ای با ایران به تل آو یوب شاهد بود. حامیان آمریکایی همین رژیم در کنگره، بعد از توافق «ژنو»، برای نشان‌دادن عصبانیت خود یادآوری کردند حالا که دولت آمریکا متعهد شده تحریم جدیدی علیه تهران

چگونه قرارداد توافق هسته‌ای بندیدیم؟

یوسف مولایی: تک تک کلمات مهم هستند

محمد حسن نجمی

هرچه به مراحل پایانی مذاکرات ایران و قدرت‌های جهانی نزدیک می‌شویم، حساسیت‌ها بر سر واژه‌واژه متن نهایی بیشتر می‌شود. فرصتی که آذرماه سال گذشته در ژنو بر سر آن توافق شد، شش‌ماه بود و ساعت شنی که از آخرین روز دی‌ماه به کار افتاد، اکنون رو به انتهایست؛ این روزها مارتن هسته‌ای، نفس‌گیر تر از پیش است. در همین پیوند با دکتر «یوسف مولایی» استاد حقوق بین‌الملل دانشگاه تهران درباره نکات حقوقی که در جریان مذاکرات و متن توافق نهایی باید مدنظر قرار بگیرد به گفت‌وگو نشستیم.

۴ دور چهارم مذاکرات موسوم به «گام نهایی ایران گرو»۵+۱ از امروز آغاز می‌شود. **اولین نکته‌ای که به‌لحاظ حقوقی در این دور از گفت‌وگوها به نظر شما مهم است، چیست؟**

برای اینکه بخواهیم به طور دقیق اشاره کنیم باید در متن مذاکرات باشیم. اما نکته‌ای که واضح است این است که برای تنظیم متن نهایی حقوقدانان و وکلای خبره باید در مذاکرات دخیل باشند. به‌طور مثال در مذاکرات الجزایر بین ایران و آمریکا، فقدان این مورد بود که منجر شد تا برخی سایل مانند «دو تابعیت‌ها»، «امضاره اموال» و «وحت خسارت» در نظر گرفته نشود. بنابراین باید متن نهایی دارای یک قالب حقوقی کامل باشد و با دقت تنظیم شود. آنچه در متن نهایی برای ایران مهم است و به دنبال آن است، رفع تمامی نیازهایاست که البته در مقابل اقدامات داوطلبانه ایران صورت خواهد گرفت که شامل برخی سایل است. در این مذاکرات تک تک «کلمات» مهم هستند و بار معنایی و حقوقی زیادی می‌توانند داشته باشند. به‌نظر من در کنار استفاده از حقوقدانان باید از وکلایی که دعایو بین‌المللی را در پرونده‌شان دارند بیشتر بهره بگیریم چون آنها کلمات را می‌شناسند، به گمان من صرفا دانستن حقوق بین‌الملل برای این مذاکرات کافی نیست.

۴ یکی از مساله‌هایی که در مذاکرات مطرح هست سطح غنی‌سازی است. خیلی‌ها در داخل اصرار بر درج عبارت «حق غنی‌سازی» در متن نهایی دارند. دستیابی به این هدف چقدر ممکن است،

آن چیزی که در «ان‌پی‌تی» (معاهد منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای) آمده، این است که کشورها نباید به سمت تولید سلاح هسته‌ای بروند و اعضا حق دارند که از انرژی هسته‌ای برای مصارف صلح‌آمیز استفاده کنند. می‌شود این باید دید که این بند از ان‌پی‌تی چگونه تفسیر می‌شود. این غنی‌سازی کشورها را در این بند «بالالت» وجود دارد اما «کف» و «اسقفی» برای سطح غنی‌سازی مطرح نشده است. به‌لحاظ فنی باید ببینیم که صلح‌آمیز بودن و شفافیت چگونه تفسیر می‌شود. این یکی از جزییات بسیار مهم و تعیین‌کننده است. شفافیت و صلح‌آمیز بودن فعالیت‌های هسته‌ای را ازآئس باید تایید کند و ایران با شفاف‌سازی در چارچوب «ان‌پی‌تی» حق غنی‌سازی دارد که در نتیجه تعیین درصد برای غنی‌سازی

سیاست

مذاکرات هسته‌ای در عماه گذشته چه مسیری طی کرد

از «ژنو» تا «وین»

زینب اسماعیلی

وضع نکند اما باید بر اجرای سختگیرانه تحریم‌های پیشین، متعهد بماند. همین ماجرا موجب شد که در چند ماه گذشته به دفعات شاهد خبر برخی تحریم‌های به اصطلاح جدید و باز نشر فهرست افراد و شرکت‌های مورد تحریم باشیم. اتفاقی که موجب انتقادات داخلی به مذاکره‌کنندگان هسته‌ای و دولت یازدهم شد.

اقدامات داوطلبانه طرف غربی

اسا توافق «ژنو» چه بود و چه کرد؟ در سال‌های گذشته راه سختگیرانه تحریمی که کشورهای غربی علیه ایران در پیش گرفته بودند، موجب شد که ایران برای فروش نفت خود با مشکل جدی مواجه شود، پیشگیری شدید در سطح نفت در برابر غذا و دارو به سمت اجرایی‌شدن می‌رفت. اما این توافق توانست از آن پیشگیری کند. همچنین به دنبال این توافق تاکنون در پنج نوبت مبلغ دویملیاردو ۶۵۰میلیون‌دلار از دارایی‌های ایران آزاد شده است.

اقدامات داوطلبانه ایران

بر مبنای توافق «ژنو»، دولت ایران متعهد شد که «نیمی از اورانیوم موجود غنی‌شده ۲۰ درصد را به صورت اکسید ۲۰ درصد برای تولید سوخت راکتور تحقیقاتی تهران ذخیره کند. بقیه ۲۰UF6 درصد را به مواد کمتر از پنج‌درصد رقیق کند. خط برگشت‌پذیر نیز وجود نداشته باشد». در این شش ماه «اورانیوم را به سطح بالاتر از پنج‌درصد غنی‌سازی نکنند» همچنین «فعالیت‌های خود در تأسیسات سوخت هسته‌ای نظنز، فوردو یا راکتور اراک را بیش از این گسترش نخواهد داد.» این اقدامات در حالی است که رییس سازمان

انرژی اتمی به تأکید اعلام‌کرده‌اند که به اندازه نیاز ۲۰ سال آینده کشور اورانیوم غنی‌شده ۲۰درصد تولید شده است و نگهداری آن برای کشور هزینه‌زااست. همانطور که ادامه غنی‌سازی ۲۰درصد منطقی نیست.

نگرانی‌هایی با سابقه

یکی از نقاط عطف مذاکراتی که از امروز در مرحله نهایی است، ایجاد اعتماد در طرف غربی نسبت به برنامه هسته‌ای است. در حالی‌که جمهوری اسلامی ایران فتوای مقام‌معظم‌رهبری در حرام‌شمردن سلاح هسته‌ای را داشته، ادبیات رییس دولت وقت، بی‌اعتمادی در جامعه جهانی را نسبت به ایران و برنامه هسته‌ای دامن زد؛ در همان حال، مذاکره‌کننده ارشد هسته‌ای نیز در مذاکرات هسته‌ای به‌دنبال مدیریت جهانی بود و پیشنهادهای کلی در این مورد مطرح می‌کرد.

همه اینها در حالی است که طرف غربی مدعی است که بالا بردن میزان غنی‌سازی اورانیوم از سوی ایران هیچ توجیه فنی ندارد، چه آنکه تانسیسات هسته‌ای ایران، به این میزان غنی‌سازی نیاز ندارد. منابع نزدیک به مذاکره‌کنندگان پیشین هم می‌گویند که غنی‌سازی ۲۰درصدی برای نشان‌دادن میزان پیشرفت ایران در فعالیت‌های هسته‌ای انجام گرفت. اینها، بهانه‌ای به تئدره‌های غربی داد تا با تبلیغات ناروا، بی‌اعتمادی طرف غربی نسبت به برنامه هسته‌ای ایران را دامن بزنند و اکنون باید ضمن دفاع از منافع ملی، در این حوزه اعتمادسازی کرد.

اعتماد کنند، تحریم‌ها را لغو می‌کنند؟

مذاکره برای رسیدن به توافق نهایی از امروز آغاز می‌شود. خبرها در مورد موضوعات مذاکره بسیار اندک و کم است. تاکنون ما می‌دانیم که آنها بر سر راکتور اراک، غنی‌سازی، همکاری‌های هسته‌ای و تحریم‌ها مذاکره می‌کنند. البته طرف غربی اصرار دارد که باید روی موضوع موشک‌های بالستیک و توان دفاعی ایران هم مذاکره کنند اما مذاکره‌کنندگان ایرانی، انجام چنین مذاکره‌ای را نمی‌پذیرند و می‌گویند که موضوع این مذاکرات فقط «هسته‌ای» است و ورود به حوزه‌های دیگر، پشتوانه حقوقی و منطقی ندارد.

هدف‌گذاری نهایی مذاکره‌کنندگان ایرانی، لغو همه تحریم‌ها علیه ایران است و هدف مذاکره‌کنندگان غربی، رفع نگرانی آنها در مورد برنامه هسته‌ای ایران است. اگر این تنها مشکل‌شان باشد با سازوکاری دقیق توسط «آژانس بین‌المللی انرژی اتمی» می‌توان شائبه‌ها و اتهام‌ها را رفع کرد. همچنین باید در نظر داشت، اقتصاد رنجور تحریم‌کنندگان، تاب ادامه محرومیت از بازارهای ایران را ندارند و نفت کشورمان هم متغیری است که سبب آزادی را راکتور اراک را بیش از این گسترش نخواهد. این اقدامات در حالی است که رییس سازمان چشم‌پوشی کنند.

عباس

قطعه‌نامه نداشتند. طرف ایرانی باید این موضوعات را در مذاکرات شفاف کند.

۴ بنابر آنچه شما گفتید به‌نظر می‌رسد که رفع تحریم‌های سازمان ملل فرازونشیب بیشتری دارد، چراکه شورای امنیت به غیر از پنج‌عضو دائم دارای ۱۰اعضو غیردائم است که هر سال پنج‌تای آنها تعویض می‌شوند و با دولت‌های متعددی سروکار خواهیم داشت.

همین‌طور است. انگلیس، فرانسه و دو عضو اروپایی و آمریکا علاوه بر حوزه داخلی خودشان، در شورای امنیت نیز هستند در کنار اینها روسیه و چین نیز عضو دائم هستند. برای تصویب قطعه‌نامه در شورای امنیت به ۹ رای از ۱۵ رای موجود لازم است. در صورت رای مثبت پنج عضو دائم به چهاررای دیگر برای تصویب قطعه‌نامه نیاز هست. لازم است در مذاکر مطرح شود که اگر ایران اقدامات شفاف‌سازی را انجام دهد، برای رفع تحریم‌های سازمان ملل که مهم هم هستند، اعضای دائم چه راهکاری دارند که قطعه‌نامه‌ها لغو شود. چون ممکن است برخی از اعضای غیردائم باز با ایران خصومت داشته باشند. مثلا برای عربستان که الان عضو شورای امنیت است، چه راهکارهایی خواهند داشت؟ این موارد باید در مذاکرات لحاظ شود.

۴ متن نهایی توافق چه شکلی باید داشته باشد تا طرف مقابل را بتوان وادار به همکاری کرد؟ چون ممکن است بگویند که فلان کشور خودش راضی نشد.
اقدامات طرف مقابل را در رفتارهایشان تا حدی می‌توان سنجید. آنها نمی‌توانند فلان کشور را تحت فشار قرار دهند و بعد بگویند که خودش نخواست. به هر حال اقدامات هرچند معنوی باشد، باز هم تا حدی قابل اندازه‌گیری است. باید با وارد کردن کلماتی مانند «حاکمتر تلاش» یا «حسن‌نیت» به متن نهایی، تلاش آنها را در جهت اقدام مثبت چه در سطح شورای امنیت و چه در سطوح داخلی و منطقه‌ای‌شان بتوانیم بسنجیم.

ادامه از صفحه اول

معیار دوگانه دلوایسان

براساس تبصره ذیل مادهٔ ۶ قانون احزاب مقرر شده است که هر گونه تجمع و برگزاری راهپیمایی باید با مجوز وزارت کشور باشد. با این وجود هنوز دیده می‌شود که اجرای قانون اساسی و حتی این تبصره که در اصطلاح «اصلی» به آن «تخصیص دادن کانون اساسی» گفته می‌شود -و جایز نیست- در مورد همه به صورت یکسان رعایت نمی‌شود. همان‌طور که در سطور بالا به آن اشاره کردم همین امر نیز ایجاد تبعیض کرده و مخالف با قانون اساسی کشور است چراکه از یک‌سو هر گونه اجتماعات و راهپیمایی‌هایی که بخشی از مردم برای حمایت از دولت و با اجرای برخی قوانین تشکیل می‌دهند و یا حتی جلساتی که برای بررسی مسایل علمی و فقهی تشکیل می‌شود -حتی اگر به صورت مربوط به رهبر فقید انقلاب و بیت ایشان باشد - با مخالفت گروه‌هایی که «شناسلنمه‌دار» نیستند اما قابل شناسایی هستند روبه‌رو شده یا برگزاری مراسم‌هایی که باید با حضور دستیار وزیر رییس‌جمهور برگزار شود جلوگیری به‌عمل می‌آید. از طرف دیگر اختصاصی نام عناوین مختلف اعم از دلوایسان و غیره به میل خود و بدون آنکه مجوزی از مقامات مربوطه داشته باشند اقدام به برگزاری اجتماعات و راهپیمایی در مناطق مختلف تهران یا شهرستان‌ها می‌کنند. این امر در اذهان عمومی با یک تعبیر مواجه می‌شود که مساله یک بام و دو هواست در حالی‌که این مساله در میان حقوقدانان و اهالی فرهنگ با این ابهام مواجه می‌شود که چگونه است قانون اساسی که رهبر فقید انقلاب در پیام گشایش آن بر امر تأکید می‌کنند که حفظ و حمایت حقوق و مصالح تمام قشر‌های ملت، دور از تبعیض‌های ناروا، وظیفه نمایندگان مجلس خبرگان بررسی نهایی قانون اساسی است، به این شکل مورد کم‌توجهی واقع می‌شود؟ نکته جالب‌تر این است که آن رهبر فقید انقلاب این وظیفه را در بند اول وظایف نمایندگان در تنظیم قانون اساسی عنوان کرده‌اند. به همین جهت است که در میان اهالی فرهنگ و حقوقدانان، این مساله به این شکل تعبیر می‌شود که قانون اساسی در نوشتار و گفتار وجود دارد ولی در عمل، افرادی که به آن پایبند نیستند و به اسم «خودسر» فعالیت می‌کنند فراوانند. این موضوع حتی از نظر داخلی قابل تحمل نیست و البته نباید نادیده گرفت که قضاوت دنیا بر دولت‌های هر کشور بر این اساس است که آن دولت‌ها در اجرای این قانون -که مبتنی بر این دولت و ملت است- تا چه اندازه پایبند هستند.

نگدادن؟ آبرفتن

اگر بلیاس لی‌استر خالص باشد به‌دلیل آنکه این الباف در ۱۳۰ درجه سانتیگراد رنگ می‌شود حتی اگر پس از شستشو آن را بجوشانند رنگی از آن خارج نمی‌شود. اگر بلیاس از جنس الباف پنبه خالص باشد امروزه آن را با رنگ راکتیو رنگ می‌کنند که تا حداقل ۸۰ درجه سانتیگراد ثبات رنگی کامل دارد و اصلا رنگ پس نمی‌دهد. البته اگر با رنگ‌های مستقیم آن را رنگ کرده باشند و چنین کیفیت پستی را به خود ما داده باشند البته در آب گرم رنگ پس می‌دهد.

اگر هم پارچه مخلوطی از پلی‌استر و پنبه باشد طبعاً با توجه به توضیحات فوق دارای ثبات رنگی خواهد بود. ضمناً در برخی اوقات از الباف اکریلیک مانند لورلین استفاده می‌شود که آن‌هم دارای ثبات رنگ عالی است و به‌هیچ‌وجه در آب گرم رنگ آن تغییر نمی‌کند.

حرف دیگری که بیشتر شبیه طنز است آنکه دبیر کل فدراسیون اظهار داشته، بلیاس‌ها آب رفته بلکه بازیکنان رشد داشته‌اند که البته این، اعتراف ضمنی به آبرفتن بلیاس‌هاست. خاطرنشان می‌کند که حتی لباس‌های ورزشی معمولی در بازار ایران به‌هیچ‌وجه دچار آبرفتگی نمی‌شود. حال چگونه لباسی که اسپانسر تیم‌لی یعنی یک شرکت معروف تهیه کرده، آب می‌رود؟ مشکل این این است که پایبند انتخاب اسایل اصلا از صاحبزطران و متخصصان استفاده نمی‌شود. در حالی که دانشکده نساجی دانشکده امیرکبیر تهران و برخی دیگر از مراکز علمی وجود دارد، وجود آنان نادیده گرفته می‌شود. در اینجا لازم‌ای پادی کنیم از لباس‌های تیم‌های ملی در بازی‌های المپیک. یک دست گرم‌کن در مقابل اینجانب است و این نکات در آن قابل ذکر است:

۱- لباس از پارچه پلی‌استر فشرده تهیه شده. پلی‌استر اصلاً آب جذب نمی‌کند و تراکم بافت آن موجب می‌شود که رطوبت بدن در داخل آن محبوس شود.
۲- سراسٔتین‌ها و پایین لباس را کش انداخته‌اند و به این ترتیب امکان خروج هوای مرطوب داخل بدن از طریق آستین‌ها و پایین لباس آسان‌تر خواهد نداد.
۳- معمولاً در چنین حالاتی در قسمت زیر بغل و آستین‌ها توری‌هایی تعبیه می‌کنند که هوای گرم و مرطوب از آن خارج شود درحالی که این لباس چنین پیش‌بینی‌ای نشده‌است.
۴- زپ لباس از نوع ریز انتخاب شده و ورزشکاران برای ایستستن آن دچار مشکل می‌شوند و پس از مدت کوتاهی قابل استفاده نیست.
۵- نام جمهوری اسلامی ایران با حروف ریز در پشت لباس ورزشکار نوشته شده که حتی از فاصله چند متری مشخص نیست و علاوه بر آن پرچم جمهوری اسلامی با آرم «الله» در پشت لباس نقش بسته است. طبیعی است که با بی‌مبالاتی معمول در هنگام تمرین و مسابقه ورزشی ممکن است به کلمه جلاله «الله» ناخوشانه‌ای احترامی می‌اشکالات دیگری نیز بر لباس‌ها وارد است که نشان می‌دهد دقت و نگاه تخصصی به آنها صورت نگرفته است.
باین‌همه شاید شستن لباس‌ها با آب سرد بالاخره تسکینی باشد بر حرارت مردمی که با اشتیاق، خبرهای تیم‌لی فوتبال را دنبال می‌کنند.